

Sygn. akt VI W 967/17

(...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Działak

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

M. L. (1) synowi G. i D. z d. K., ur. (...) w C.

obwinionemu o to, że:

I. w nocy z 30.09.2016r./01.10.2016r w godz. 21.00-1.00 oraz ok. godz. 3.00 we W. na ul. (...) (...)poprzez głośne rozmowy i inne hałasy, zakłócił spokój i spoczynek nocny M. P. oraz D. P.,

II. w nocy z 30.09.2016r./01.10.2016r w godz. 21.00-1.00, poprzez wyrzucenie niedopałków papierosów przez okno mieszkania, zaśmiecił parapet mieszkania nr (...) należący do M. P.,

tj. o czyn z art. 51 § 1 kw i art. 145 kw

I. uniewinnia M. L. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony M. L. (2) w roku akademickim 2016/2017 wynajmował mieszkanie położone we W. przy ul. (...). W. mieszkania byli A. P., K. Z. i J. P. (1).

Dowód: wyjaśnienia obwinionego z dnia 25 maja 2017 r.

zeznania świadka A. P. z dnia 27 września 2017 r.

W dniu 30 września 2016 r. w godzinach nocnych pokrzywdzona M. P., zamieszkująca przy ul. (...) zgłosiła w Komisariacie Policji W., że mieszkańcy lokalu nr (...) zakłócają jej spokój i spoczynek nocny, poprzez głośne rozmowy, hałasy, trzaskanie drzwiami, bieganie skakanie.

Parapet mieszkania pokrzywdzonej został też zanieczyszczony niedopałkami papierosów.

Dowód: zeznania świadków: M. P. z dnia 25 maja 2017 r.

D. P. z dnia 25 maja 2017 r.

Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji nie stwierdzili żadnych hałasów dochodzących z mieszkania nr (...).

Analogiczne zgłoszenia pokrzywdzona skierowała również w dniach: 20 października 2016 r., 08 listopada 2016 r., 28 listopada 2016 r., 20 grudnia 2016 r., 14 stycznia 2017 r., 15 stycznia 2017 r., 20 stycznia 2017 r. i 27 lutego 2017 r.; wówczas również policjanci nie potwierdzili zasadności tych zgłoszeń.

Dowód: zeznania świadków: M. M. z dnia 13 lipca 2017 r.

Ł. M. z dnia 13 lipca 2017 r.

notatka urzędowa k. 25

kserokopie notatników służbowych k. 62 – 85, 96 - 119

Zachowanie obwinionego, ani zamieszkujących wspólnie z nim osób, nie powodowało żadnych uciążliwości dla innych mieszkańców budynku. Postrzegali oni natomiast pokrzywdzoną jako osobę konfliktową.

Dowód: zeznania świadków: B. R. z dnia 25 maja 2017 r.

W. Z. z dnia 25 maja 2017 r.

J. P. (2) z dnia 25 maja 2017 r.

pisma J. P. (2) k. 9 – 13

pismo mieszkańców budynku k. 17

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 07 listopada 2017 r. sygn. akt VI W 971/17 A. P. uniewinniony został od zarzutów popełnienia czynów z art. 51 § 1 kw i art. 145 kw, mających polegać na tym, że:

1. w nocy z 30 września 2016 roku / 01 października 2016 roku w godzinach 21:00 - 01:00 oraz około godziny 03:00 we W. na ul. (...) (...)poprzez głośne rozmowy i inne hałasy, zakłócił spokój i spoczynek nocny M. P. oraz D. P.,
2. w nocy z 30 września 2016 roku / 01 października 2016 roku w godzinach 21:00 - 01:00, poprzez wyrzucenie niedopałków papierosów przez okno mieszkania, zaśmiecił parapet mieszkania nr (...) należący do M. P..

Vide: wyrok w sprawie VI W 971/17 k.

Przesłuchany w charakterze obwinionego M. L. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w czasie objętym zarzutem w mieszkaniu przebywał razem z A. P. oraz dwiema znajomymi. Przyznał, że w pewnym momencie pojawił się patrol Policji. Funkcjonariusze poinformowali A. P., który z nimi o rozmawiał o przyczynie swojej wizyty, wskazali też, że nie stwierdzili, aby doszło do zakłócania ciszy nocnej.

Dodał także, że w dniu zdarzenia pokrzywdzona przyszła do niego, zgłaszając pretensje do zachowania lokatorów mieszkania nr (...) i zapowiadając wyciągnięcie wobec nich konsekwencji.

Wyjaśnienia obwinionego korespondowały z zeznaniami świadków A. P., B. R. i W. Z., którzy zaprzeczyli, aby w nocy z 30 września na 01 października 2016 r. doszło do zakłócenia spokoju przez obwinionego. B. R. wskazała nadto, że pokrzywdzona jest osobą konfliktową, która ustawicznie zgłasza pretensje pod adresem innych mieszkańców.

Zeznania tych świadków były wzajemnie zbieżne, konsekwentne w toku postępowania, rzeczowe, logiczne i obiektywne, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiary. Korespondowały one również z relacjami świadków M. M. i Ł. M. – funkcjonariuszy Policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia na wezwanie pokrzywdzonej.

Zeznania świadka J. P. (2) Sąd uwzględnił w zakresie, w jakim dotyczyły skonfliktowania pokrzywdzonej z pozostałymi lokatorami, ponieważ świadek nie mieszka w budynku przy ul. (...), nie miał zatem wiedzy co do zaistnienia i przebiegu zdarzenia.

Zauważyć należy, że świadek W. Z. podał, iż w dniu poprzedzającym zdarzenie przyszło do niego dwóch młodych mężczyzn, uprzedzając, że chcą zorganizować w mieszkaniu imprezę. Jak wynikało z treści wyjaśnień obwinionego, nie był to on, ani A. P., a zatem w tym samym czasie na wyższych kondygnacjach budynku odbywało się inne spotkanie towarzyskie z udziałem większej ilości osób.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, Sąd pominął zeznania świadków K. Z. i J. P. (1), bowiem w czasie zdarzenia przebywali oni poza wynajmowanym mieszkaniem.

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał – w ocenie Sądu – na ustalenie w sposób nie budzący wątpliwości, że M. L. (2) dopuścił się czynów objętych zarzutami wniosku o ukaranie.

Sąd miał przy tym na uwadze, że do zaistnienia wykroczenia z art. 51 § 1 kw wystarczającym jest, aby doszło do zakłócenia spokoju tylko jednej osobie. Zakłócenie spokoju i spoczynku wyłącznie M. P. i jej wnukowi mogłoby więc pociągać za sobą odpowiedzialność na podstawie wskazanego wyżej przepisu, gdyby ich relacje Sąd mógł uznać za wiarygodne bez żadnych zastrzeżeń. Tymczasem faktu zakłócania spokoju przez lokatorów mieszkania nr (...) w budynku przy ul. (...) nie potwierdzili ani wezwani na miejsce funkcjonariusze Policji, ani świadkowie B. R. i W. Z., bezpośredni sąsiedzi mieszkania zajmowanego przez obwinionego. Co więcej B. R. i J. P. (2) wprost stwierdzili, że M. P. jest osobą konfliktową, przesadnie reagującą nawet na standardowe zachowania innych lokatorów.

Wobec takiego stanowiska świadków, Sąd z dużą dozą ostrożności odniósł się do relacji pokrzywdzonej. Wprawdzie jej zeznania korespondowały z zeznaniami D. P., trudno jednak byłoby oczekiwać aby wnuk pokrzywdzonej, korzystający z jej gościny, podważał jej twierdzenia. Nie sposób jednak pominąć okoliczności, że D. P., wskazując na fakt zakłócania ciszy nocnej, przyznał, że zakłócenia te nie uniemożliwiły mu snu.

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił – w ocenie Sądu – na jednoznacznie, nie budzące wątpliwości ustalenie, że w czasie podawanym we wniosku o ukaranie rzeczywiście doszło do zakłócenia spokoju i ciszy nocnej (z uwagi na zastrzeżenia co do obiektywizmu i wiarygodności pokrzywdzonej), a nawet jeśli zdarzenie takie miało miejsce – że jego sprawcą był M. L. (2). W czasie zdarzenia w mieszkaniu wynajmowanym przez obwinionego przebywały również inne osoby, za których zachowanie obwiniony nie ponosił odpowiedzialności, pokrzywdzona zaś wskazywała jedynie na fakt zakłócenia jej spokoju, nie konkretyzując osoby sprawcy.

Zdaniem Sądu brak było również podstaw do obciążenia obwinionego odpowiedzialnością za czyn z art. 145 kw, bowiem – jak wskazano wyżej – nie był on jedyną osobą przebywającą w tym czasie w mieszkaniu nr (...), nadto jak wynikało z jego wyjaśnień oraz zeznań świadków A. P., K. Z. i J. P. (1) są oni osobami niepalącymi. Twierdzeń w tym zakresie nie udało się skutecznie podważyć, dlatego też Sąd dał im wiarę, zwłaszcza, że – jak wynikało z zeznań świadka W. Z. – w tym samym czasie na wyższych kondygnacjach odbywało się inne spotkanie towarzyskie i to jego uczestnicy mogli spowodować zanieczyszczenie parapetu pokrzywdzonej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uniewinnił M. L. (1) od zarzutu popełnienia czynów objętych zarzutami wniosku o ukaranie.

Konsekwencją powyższej decyzji było obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa w myśl przepisu art. 118 § 2 kpw.